

במדינה

העם

עיצרו את העולם, אנחנו רוצים לרדת

האם מוציאה ישראל את עצמה ממעגל האנושות, וחיה על כוכב אחר?

היתה זאת הפגנת הסולידריות הגדולה ביותר בתולדות האנושות. מיליארד וחצי בני-אדם מסביב ל- כדור-הארץ הקשיבו בעת ובעונה אחת לשני קונצרטים המוניים, שנערכו כלונדון ובפילדלפיה, על-פי יוזמת כוב גלדון, מנהיג של להקת-רוק. 150 אלף איש היו נוכחים בעצמם בשני האירועים האלה — כל שאר המיליונים ראו את הקונצרטים כשידורים חיים בטל-ויזיה של ארצותיהם.

לכאורה היה זה רק מיבצע-ענק לגיוס כספים למען קורבנות הרעב באפריקה. אך למעשה היה זה הרכה יותר — הפגנה של אחוות המין האנושי, ביטוי לרצון הקולקטיבי של האנושות לעזור איש לרעהו ולהילחם ברעב. ממילא היתה זאת גם הפגנה אדירה נגד הגזענות, שקורבנותיה הכרוניים הם השחורים, בני אפריקה. **טירוף המערבות.** אורחי ישי-ראל לא היו שותפים להפגנה כלל-אנושית זו.

הסיבות היו, כנראה, טכניות. רשות-השידור טענה שאין לה התקציב הדרוש, אך כאשר הציעו פירמות פרטיות לממן את השידור, סירבה מכיוון שהרשות לקחה זה מכבר במחלה ממארת של טיווח-מערבות, וכמה החלטותיה משוגעות — קשה להתפלג על יחסה למאורע כביר זה. אך דבר אחד ברור: גם הטירוף של רשות מתפוררת זו לא יכול היה להביא להחרמת המאורע, אילו היתה בישראל קיימת מודעות כלשהי לריגשותיה של כלל-האנושות. רק מפני שישאל היה כיום מחוץ למעגל האנושות, ומרוכזת כל-יכולה באגואיזם לאומני מתנכר ומנוכר, יכלו הדברים לקרות כפי שקר.

מכביה אנתרופוסטית. אולי אין זה מיקרה שבאותו השבוע נפתחה בישראל המכביה — אירוע ספורטיבי לאומני, הסותר את האידיאלים האוני-ברסליים העתיקים של ספורט בלתי-פוליטי.

יתכן כי רעיון המכביה היה טיביעי ומובן כימיה-ראשית של הציגונות, בטרם קום המדינה, כאשר ביקשו היוזמים להחזיר את היהודים להוויה של עם נורמלי. כיום הוא אנכרוניזם, שיש בו כדי להגביר את הכיבוד של המדינה ואת המגמות הלאומניות-גיזעניות החשובות הפשוטות בה, כבי-חינת — אנחנו ואפסנו עוד.

ואכן, פתיחת המכביה, ששודרה כשידור חי, לא היתה אלא עוד פסטיבל לאומני אחד, שחוקשר שלו לספורט היה מיקרי לגמרי.

המשבר

להוציא את העו

ראשי ההסתדרות לחמו

בחירוף-נפש כדי להוציא מן

התוכנית את העיזים שהוכנסו

בה למטרה זו

השאלה היתה: להוציא את העו או לא?

כאשר גורה הממשלה את הגזירות הקרויות "התוכנית הכלכלית החדשה", היא הכניסה בהן כמה וכמה עיזים. היא היתה מודעת לכך שעומד להיפתח משאומן קשה עם ההסתדרות ועל כן לקחה מראש בחשבון שהיה צורך לוותר על משהו, כדי שהמוני העובדים יכלעו את הגלולה המרה.

השבוע היה כל הוויכוח טוש על מיספר העיזים שהוכנסו לתוכנית ואי-שד יוצאו ממנה, לשביעות-רצון הכל-מם רביעית? הלילה! היה ברור מראש כי ההסתדרות, אשר בראשה (המשך בעמוד 10)

צלם העיתונות

רחמים ישראלי

(משמאל), שהותקף

באכזריות על-ידי

שוטרים, מצביע על

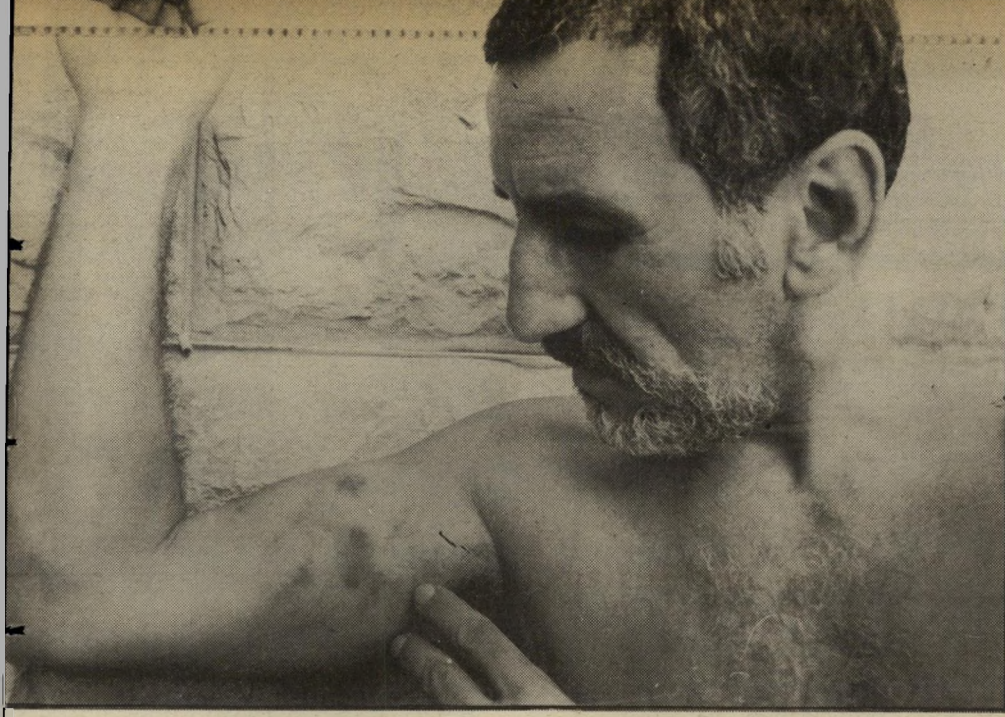
החבלות שנגרמו לו,

מספר ניצוד הגיע

למיקצו, נזכר

בריגעי ההשפלה

ואודה בגילוי-לב:

"אני בוכה בגיליות!"

וממהר למסור אותן למערכת-העיתון נים.

הוא עובר תמיד לכד. מעולם לא היו לו אוסטיטנטים, עוררים או שותפים. הוא סוכנות שלמה של איש אחד. "אני אוהב את העבודה הזאת. העיתונות טובעה אצלי בדם. המהירות שבעבודה היא חלק מן הסיפוק. הרבה פעמים, הצד הזה יותר חשוב מהצד הכספי. אני נהנה לראות איך אני מספיק להגיע ולבצע את העבודה, וזה מאוד מספק אותי. למרות שיש לפעמים קשיים בעבודה ולפעמים לא נוח, מעולם לא חשבת לעזוב את המיקצוע וגם עכשיו אני לא חושב על זה."

האירוע המרגש ביותר שצילם, לדבריו, היה במצריים, מייד אחרי בואו של אנור אל-סאדאת לארץ. רחמים נסע למצריים עם משלחת ישראלית. "קשרתי אז קשרים עם צלמים מצריים, והם הציעו לי לבוא איתם וצלם מישחק-כדורגל. הם הכניסו אותי לתוך המיגרש של מאות אלפי מצרים צור עקום, וזה היה מרגש לעמוד שם ולצפות במישחק-כדורגל, בארץ שעד לפני זמן קצר היתה אויב, ושהיינו איתה במלחמה!"

למרות שהוא כבר הרכה שנים במיקצוע, הוא עדיין מתרגש כשיש אירועים חשובים, שהוא צריך לצלם: "אם יש, למשל, פיגוע, הלב שלי פועם וכולי נרגש, לפעמים יותר מאשר לפני 20 שנה. אז היה לי מרץ לצאת החוצה לצלם. היום זה יותר קשה, אבל אני עדיין מגיע לכל המקומות. אני חי את זה, זה טבוע ברמי."

"צריך לטהר אותנו!"

ב מיבגרת עבודתו צילם רחמים פעמים רבות הפגנות, לפעמים גם אלימות, אך מעולם לא היתה לו התנגשות עם המישטרה, מעולם לא נעצר: "הקשר שלי עם המישטרה מאוד טוב, תמיד הערכתי אותם. השוטרים הירושלמים חברים שלי, קודם כל חברים. אני לא זוכר שאי-פעם היה איזה תקל או ויכוח רציני."

"מפריע לי שגיליתי שיש בגוף הגדול הזה, והמכבד את עצמו וקורא לעצמו מישטרה, אנשים המכתימים את שאר השוטרים. יש שוטרים טובים בארץ. אני עדיין מעריך את המישטרה, אבל לא את האנשים האלה שעשו לי מה שעשו. אם יש משהו לא נקי במישטרה, צריך לטהר אותה." עמיתים למיקצוע יודעים שרחמים

שלים. עד שיום אחד היה במיקרה בשוק מתנהייהודה, ובמיקרה היה שם פיגוע, ובמיקרה צילם את מה שקרה אחרי הפיצוץ, ותמונותיו התפרסמו בכל העיתונים. מאז רבק בו הג'וק של צילום עיתונאי, ומאז לא עזב אותו. הוא היה "פריילאנס" (צלם חופשי) ועבר בעיקר עבור הצהרון ידיעות אחר-כך נות.

מלבד בהעולם הזה לא היו או צלמי-מערכת קבועים כמו שיש היום. "בידיעות אחרונות דחפו אותי וטיפו-חו אותי, ועברתי בעיקר בשבילם."

מאז שהתחיל לצלם, לפני 17 שנה, הספיק להיות נוכח ולהנציח את מרבית אירועי-החדשות במדינה. הוא הפך שסדבר במיקצוע, והיה ברור שאם קורה משהו בירושלים או בסביבה, רחמים נמצא שם כשהוא נושא את המצלמה שלו, רץ אחר-כך לחדר-החושך לפתח ולהרפס את התמונות

הולכים ביחד. ישראלי אומנם לא צילם את הצילום הראשון שלו כשהיה ילד קטן, אבל גם כך הוא מצלמי-החדשות הוותיקים בארץ.

כשסיים את שרותו הצבאי, נסע רחמים להולנד. לפרנסתו עבד שם כחנות-צילום, ואז גם למד לצלם. "אלה היו השנים היפות ביותר בחיי!" הוא אמר כשנזכר בהולנד. אך אז הכיר גם את אירנה, בחורה הולנדית מעיר גרמניה ובלגיה. אירנה ורחמים התחננו ובאו לגור בארץ. מדוע?

"באתי לארץ, כי הכרתי אשה הולנדית ציגנית והיא גררה אותי חזרה. לי דווקא לא היה איכפת להישאר שם" לאירנה היה ברור שיש לבוא לארץ. מילדות היתה חברה בתנועות-נוער ציוניות, והיא ידעה שאת ביתה תקים בישראל.

הם הגיעו לארץ ב-1968, ורחמים התחיל לעבוד בחנות צילום ביר-

ה טלפון בביתו של רחמים ישי-ראלי אינו מפסיק לצלצל. עשרות אנשים רוצים לעודד אותו, לשאול מה שלומו, להציע עזרה. חלק גדול מן המטלפנים (רחמים אומר שלפחות חמישים אחוז) הם שוטרים, המתקשרים כדי לומר מילה טובה, כדי להביע ועזוץ.

הסיטת התחיל כיום החמישי, כי שלוש אחרי-הצהריים, ליד רחוב היר-קון בתל-אביב, בטיילת שעל שפת הים. עד אותו רגע זה היה עוד יום-מיקץ חם, יום שבו נסע ישראלי לתל-אביב, כדי לערוך את החשבונות עם מערכות-העיתונים שאיתן הוא עובד. מאותו רגע זה הפך ליום הקשה ביותר של חייו, יום שלא יישכח, יום שבו הותקף באכזריות, הוכה, נחבל, נפצע והושפל עד עפר. האחראים כמה הדברים האיומים האלה היו כמה משוטרי מישטרת-תל-אביב.

צילום-עיתונות ורחמים ישראלי

"איך זה היה נגמר?"

טרה. עדי גונן. אשתו של רחמים. שהגיעה מירושלים. התקשרה איתי ואמרה שהיא ראתה אותו בתחנה. שעומדים לשלוח אותו לאבו-כביר ושנאמר לה שאין מה לעשות. כי הוא צריך להישאר במעצר. מכיוון שהשעה היתה מאוחרת. הזמנתי אותה אליי, שתלון אצלי.

בערך אחרי חצות. בזמן ה"משא-ומתן עם גונן. הוא הודיע לי שרחמים ישוחרר עוד באותו ה"לילה. ואתמול הוא שוחרר.

הוא יצא בשעה 2 לפנות-בוקר. יפה שעוד נתנו לו לטלפן ולהודיע שהוא בחוץ. כשעלה אליי, הוא פשוט חיבוק את אשתו. וישב ומירד בככי. אחרי זה הם נסעו למישטרה, כדי להשתחרר בערי-בות.

הדבר העקרוני, שאין לשכוח אותו. הוא שהכוונה היתה להש-איר אותו במעצר עד הבוקר. ללא שום סיבה או חקירה. כלומר — המעצרים והמכות הפכו לאמי-צע-יעוניה בידי שוטרים. לולא ההתערבות שלנו. אין לדעת איך זה היה נגמר.

עיתונאית הרשימי איזה נס! איזה נס!

מובן שגם אני עשיתי. דיברתי עם המישטרה בירושלים, ששם מכירים אותו. ועם דובר המיש-